

3

Cena numeru
centy w Krakowie, w Podgórzu i na prowincyi.

PRENUMERATA:

Miesięcznik w Krakowie (już dostawa do domu) K 1-50
na prowincyi z przesyłką pocztową „ „ „ „ 1-50
Prenumerata za granicą: msk. 1-50, frk. 2- „, rb. 1- „

Pojedyncze egzemplarze nabywać można we wszystkich
kuch agencjach pism i na wszystkich dworcach kolej.

„NOWINY“

DIENNIK NIEZAWISŁY DEMOKRATYCZNY ILLUSTROWANY

OGŁOSZENIA

na wiersze petito 16 hal, na każdy następny rząd po 15 hal;
dłuższe ogłoszenia po 4 hal, od wyrazu (minimum 50 hal).
Nadrukane na wiersz petito 150 hal. Spód na każdej
stronie po K 6- „, poleć K 4- „, Złazemiki K 30- „ na tydzień.
Inseraty prowadzi w swoim zarządzie p. M. RUPCZY.
Administracja „NOWIN“: ul. Wiślna 2
otwarta od godz. 8 rano do godz. 8 wieczorem.
Na Lwów Skład i Ekspedycja:
Agencja Sokółkowskiego, Paśaż Hausmana 2.

Redakcyja i Administracyja „Nowin“: Kraków, ulica Wiślna 1 3
Telefon 840.
Ekspedycyja „Nowin“: ulica Wiślna 2.

REDAKTOR NACZELNY
LUDWIK SZCZEPAŃSKI

Wiadomości ustnie, telefonicznie i listownie przyjmuje Redakcyja (Telefon
Nr. 340) od godziny 8 rano do 8 wieczorem w biurze ulica Wiślna 3.
Rekopisów nie zwraca się.

„NOWINY“ wychodzą codziennie wieczorem o godzinie 5-tej. Cena numeru 3 centy w Krakowie i na prowincyi.

Numer Gwiazdkowy „Nowin“

wyjdzie w sobotę w południe, w podwójnej objętości z kilkoma dodatkami, w nakładzie 25.000 egzemplarzy będzie pospieszniej pocztami rozdany na prowincyi, tak, aby wszędzie już w sobotę po południu mógł znaleźć się w rękach odbiorców.

Agencye prowincjonalne Administracyja prosi o niezwłoczne zgłoszenie potrzebnej ilości egzemplarzy gwiazdkowego numeru!

Skandaliczny proces Wasicza.

Poselstwo austriackie w Belgradzie śledzi fałszerzy dokumentów politycznych.

Belgrad. Dziś rozpoczął się pośny proces przeciw Wasiczowi.

Akt oskarżenia wygotowany jest w ten sposób, że wskazuje, iż fałszerzem dokumentów z procesu dra Fridjunga — jest urzędnik poselstwa austriackiego w Belgradzie Świętochowski, a Wasicz był tylko pomocnikiem. — Wasicz przytoczył na rozprawie cały szereg faktów dowodzących, że był czysto w mieszkaniu Świętochowskiego. Świętochowski fałszował dokumenty, a Wasicz je poprawiał, ponieważ był stylistycznie niemożliwe. Ten dokument był bardzo rewolucyjny.

Rozprawa rozpoczęła się zrana. Prokurator Simecz postawił wniosek o wyłączenie jawności. Wasicz i jego obrońca Lazarewicz oświadczyli się za jawnością. Po krótkiej naradzie trybunał uchwalił tajność rozprawy. Publiczność opuszcza salę. Pozostali w niej tylko mężowie zaufania, między nimi prof. Massaryk, który umyślnie przybył z Wiednia i Linckowicz, oraz dziennikarze. Prokurator Tadicz wywaja zeznania dziennikarzy, aby ze względu na uchwaloną tajność rozprawy nie podawali z niej sprawozdań. Następnie prokurator przedłożył akt oskarżenia zarzucający Wasiczowi fałszowanie dokumentów z posiedzenia „Słowiackiego Jugu“. Celem tych dokumentów było wykazać ścisły związek między Serbami a serbsko-chorwacką koalicją.

Belgrad. Przybycie tu prof. Massaryka wywołało w kolonii austro-węgierskiej wielkie oburzenie. Massaryk występuje wprost, jakby miał prowadzić proces Wasicza. W austriackich kołach chcą przeciwko niemu demonstrować, gdyż uważają to za rzecz niezwykłą, aby członkowie delegacji austriackiej w ten sposób występował. Wczoraj w rozmowie z jednym z dziennikarzy oświadczył prof. Massaryk, że pewnym jest, iż poselstwo austriackie brał udział w fałszerstwach Wasicza.

Belgrad. Przeglądany Wasicz oświadczył, że zarzuty, czynione mu w akcie oskarżenia, są zgodne z prawdą. Wasicz twierdzi, że utrzymywał stosunki z dyrektorem kancelarii poselstwa austriackiego, z dramatem Świętochowskim, w którego mieszkaniu fałszowano dokumenty, z radcą legacji wiedeńskiej z psem hr. Forgachem. — Wasicz zeznaje obciążając o dla hr. Forgacha i twierdzi, że kilkakrotnie z nim się schodził i otrzymywał od niego

przez jakiś czas miesięcznie po 600 franków. Wasicz wiedział o przeznaczaniu fałszowanych dokumentów i porobił na nich znaczki, aby je później mógł poznać.

Wczoraj przesłuchano kilku świadków, między nimi para lekarzy, którzy twierdzą, że Wasicz i Świętochowski cierpią na zbroczenia seksualne.

Odczytano następnie liczne protokoły i akta śledcze, w tem sprawozdanie serbskiego ministerstwa wojny i serbskiego ministerstwa spraw zagranicznych. Na tem zakończono postępowanie dowodowe.

Prokurator Dimic przedstawił w swoim wywodzie, że mnożą się wypadki, iż poddani działają na szkodę swej własnej ojczyzny i dlatego należy zastosować najsurowszą karę. — Udział w fałszowaniu wspomnianych dokumentów jest główną zradą. Oskarżony musiał wiedzieć o tem, jakie może następstwa poczynić za sobą jego czyn. Prokurator trwa przy swoim wniosku ukarania oskarżonego.

Rozprawę odroczono. Ogłoszenie wyroku nastąpi dzisiaj po południu.

Największa katastrofa górnicza.

Londyn. W kopalni węgla w Bolton skutkiem eksplozji gazów 300 górników zostało odciętych od wyjścia i zginęło w czołachach sztolni, napełnionych gazami. Skutkiem ognia i dymu ratunek był niemożliwy dla wielu.

Londyn. Prowadzący akcję ratunkową w kopalni w Bolton posuwał się 200 metrów w głąb szybu. Natrafiając wciąż na zwłoki górników, inżynierowie twierdzą, że z 300 górników ani jeden nie będzie uratowany. Jedu chłopiec, którego wydobyli jeszcze dającego znaki życia, po chwili zmarł mimo energicznego ratunku.

Londyn. Do kopalni w Hulton (niedaleko miasta Bolton) wyspocznono wczoraj dwa kanarki, celem przekonania się, czy daleko można dotrzeć w poszukiwaniach za robotnikami. Kanarki wróciły z czegoś wnoszą, że po wykopaniu odpowiedniego otworu będzie można wysłać ekspedycję ratunkową.

W Bolton. Akcye celem uratowania górników, odciętych w kopalni węgla, prowadzoną przez całą noc ubiegłą. Nie zdolano jednak usłyszeć żadnego znaku życia ze strony zamkniętych w kopalni górników. Kopalnię zapelnili gazy. — Niosąc pomoc zamkniętym wydobyli już 150 zwłok.

Bolton. Przed kopalnią stoją tysiączne tłumy dzień i noc. Wśród zebranych panuje straszna rozpacz, albowiem inspektor górniczy oficjalnie oświadczył, iż uważa ich należy za zgubionych. Wzruszająca była śmierć starego górnika Turtona, na ojca ośmiorga dzieci, który udał się do kopalni aby ratować znajdujących się w niej dwóch swoich synów. Turston nie wziął ze sobą żadnych aparatów zabezpieczających, to też niedołączył zaszedł i zginął uduszony gazami.

W chwili eksplozji znajdowało się w sąsiedniej kopalni 4000 górników, którzy zdolali się uratować. Dzienniki, które wyszły w poniedziałek,

Ostrzeżenie z automatami. Tragi komiczny wypadek. (Patrz „Ze świata“).

zwrócili się do zarządów kopalni z ostrzeżeniem, iż podług wskazań obserwatorów meteorologicznych, należy się spodziewać jakichś wstrząsów i zaburzeń, które mogą spowodować w kopalniach eksplozję gazów. Na przestręgi te jednak nie zwróceno wcale uwagi.

Katastrofa w kopalni w Hulton jest największą dotąd katastrofą kopalnią, jaka zdarzyła się w Anglii.

„Spowiedź poety“

Znany autor „Zielonego Balonika“ Boy (dr T. Zelenicki) udzielił lwowskiej „Gazecie Wieczornej“ z najnowszego, przygotowanego do druku tomiku szeregu utworów. Na początku okazała się „Spowiedź poety“, świetnie charakteryzująca ten oryginalny, arcydzieł, złośliwy, drwiący z wszystkiego (i z siebie) a w głębi, mimo wszystkie sentymentalny talent jakim jest Boy. Najwykowniejsze, najzłożniejsze jego wiersze mają zawsze artystyczny wódek dzięki inteligentnej ironii, jaka z pod grubego żartu przebija — i dzięki suchoj formie, na pozór bardzo prostej, a świadczącej o językowym mistrzostwie tego piosenkarza. W „Spowiedzi“ zapytuje się Boy sam siebie z charakterystyczną u niego cyniczno-drwiącą szczerdocią:

„Czy jestem tańczącym fannem
Na gaju świętego zrebie,
Czy tylko cyrkowym klanem,
Co sam się pierze po gbie...?
Czym owoc dożyj mej rodził
W żywota pobożnych mękach,
Czym tylko figlarnie chodził
Po jasnym wieczorze na rękach...?“

marynarę i chłopię. Baronowa, podródku, miała obok siebie dwóch proboszczów — z Yport i z Peuples. Baron, naprzeciwko, siedział między wójtem i jego żoną, chładą, starą już wieśniaczką, która na wszystkie strony przysyłała mnóstwo okłódów. Miała wąską twarz, wciągniętą w wielki ciepły normandzki, istną głowę kury z białym czubem, o całkiem okragłym i zawsze zdziwionym oku; jada za małymi, nagłymi kąskami, jakgdyby dziabła talerz swoim nosem.

Janina, obok ojca chrześnego, biegała się w szeregi. Nic już nie widziała, a niczem nie widziała i milczała z twarzą rozpromienioną radością.

— Jak pan na imię? — zapytała nagle.
— Julisz, — rzekł. — Nie wiedziała pan?
Nie odpowiedziała mu wcale, myślała: „Jakże ja często będę powtarzała to imię!“

Po śniadaniu, marynarze pozostali na dziedzińcu; baronostwo z wiehrabką i proboszczami przeszło na drugą stronę zamku. Baronowa zaczęła odbywać swoje ćwiczenia, oparta na baronie; towarzyszyli im dwaj księża. Janina i Julian poszli aż

PANI JANINA

Powieść przez Guy de Maupassanta.

15

(Ciąg dalszy).

Młody człowiek zachowywał powagę na swojej ładnej twarzy, Janina zaś, przepiełniona nagłym wzruszeniem, omdlewała, zaczęła drżeć do tego stopnia, że jej zęby uderzały o siebie. Marzenie, które ją nie opuszczało od jakiegoś czasu, przysięgła nagle, w pewnego rodzaju halucynacji, porzucić. Mówiono o ślubie, był książę biogolawczy, ludzie w komatach śpiewali modlitwy; czy to nie jej odbywały się zaślubiny?

Czy on ja zrozumiał, czy odgadnął, czy był tak jak ona opaczony pewnego rodzaju opojem miłosnym? czy też widział tylko z doświadczenia, że żadna kobieta mu nie nie oprze? Spozstrzegła się nagle, że ścisła jej rękę, lekka na przód, potem silniej, silniej, aż do bólu. I nie swracając najmniejszego ruchu swojej postaci nie

czyja na siebie uwagi, powiedział, tak, z pewnością powiedział bardzo wyraźnie:

O, Janino, gdyby pani chciała, byłoby to nasze zaślubiny.

Pochyliła głowę ruchem bardzo powolnym, który „tak“ może miał znaczyć. A książę, który kropli jeszcze wodą świeconą, rzucił im kilka kropel na rękę.

Uroczystość dobiegała do końca. Kobiety wstały. Powrót odbywał się w niezładzie. Krzyż w rękach chłopca z chóru stracił swoje dostojństwo; sunął szybko, kiwając się na prawo i lewo, albo pochylając się naprzód. Proboszcz, który już przestał się modlić, galopował z tyłu; stary bracia i organista wyknęli się bokiem, aby się przedzielić rozbrat, a marynarze spieszyli grupami. Jedna i ta sama myśl, która wypełniała ich głowy, jakby zapachem kuchni, wydylała im nogi, zwiliżała usta śliną, sięgała aż do głębi brzuchów, gdzie wywoływała śniep.

W Peuples oczekiwali ich dobre śniadanie.

Na dziedzińcu, pod jasionami ustawiono olbrzymi stół. Sześćdziesiąt osób do niego zasiadło:

do gaju, zapuścił się w gęsty szpafer i tutaj, wiehrabką, biorąc ją naraz za rękę, zapytał:

— Proszę mi powiedzieć, czy chciałaby pani zostać moją żoną?

Pochyliła głowę, a kiedy wyszedł:

— Odpowiedź, błagam cię! — podniosła oczy ku niemu i wyczuła odpowiedź w jej spojrzeniu.

IV.

Pewnego poranka wszedł baron do pokoju Janiny, zanim wstała i niasiadł w nogach łóżka, rzekł:

— Wiehrabka de Lamare prosił nas o twoją rękę.

Miała ochotę schować głowę pod kołdrę. Ojciec mówił dalej:

— Nie daliśmy mu jeszcze stanowczej odpowiedzi.

Dzyszał, dławiona wzruszeniem. Po chwili baron, uśmiechając się do niej:

— Nie chcieliśmy nie zrobić bez porozumienia się z tobą. Matka i ja nie jesteśmy przeciwni temu małżeństwu, nie myślimy cię jednak namiętnie.

do gaju, zapuścił się w gęsty szpafer i tutaj, wiehrabką, biorąc ją naraz za rękę, zapytał:

— Proszę mi powiedzieć, czy chciałaby pani zostać moją żoną?

Pochyliła głowę, a kiedy wyszedł:

— Odpowiedź, błagam cię! — podniosła oczy ku niemu i wyczuła odpowiedź w jej spojrzeniu.

IV.

Pewnego poranka wszedł baron do pokoju Janiny, zanim wstała i niasiadł w nogach łóżka, rzekł:

— Wiehrabka de Lamare prosił nas o twoją rękę.

Miała ochotę schować głowę pod kołdrę. Ojciec mówił dalej:

— Nie daliśmy mu jeszcze stanowczej odpowiedzi.

Dzyszał, dławiona wzruszeniem. Po chwili baron, uśmiechając się do niej:

— Nie chcieliśmy nie zrobić bez porozumienia się z tobą. Matka i ja nie jesteśmy przeciwni temu małżeństwu, nie myślimy cię jednak namiętnie.

Gry towarzyskie Domino, Szachy, Warcaby, i inne przedmioty odpowiednie na Gwiazdkę poleca najtaniej:

Z. Ziembicki Skład papieru Kraków, pl. Maryacki 2

: i galanterii :

Proszę celem uniknięcia omyłek zwracać uwagę na adres.

1008

Nie wypuszcza płoszeki mojej
i mówi: Pójdźś tu chamlę!

I tak się tołam po świecie,
I żal i smutek mnie dławia,
Żem jest jak nieprawo dalecy,
Z którym się grzeszne nie bawia.

Trudno — choć dola ma twarda —
W bezsilności młot się złocił:
Zostaje dusza pogarda,
Lub apł do potomości!

A jeślim gwarzy cyszejte!
Choć jędze abogaci kławią,
Ty mnie od hańby wyciesztej,
O, młode polska wybacze!

Aktorki wiedeńskie.

Pisza nam z Wiednia:

Klara Wallentin, przez długi czas jedna z najgłośniejszych pod każdym względem aktorek wiedeńskich, opłakuje teraz gorzko chwilę, w której odrzuciwszy rękę zakochanego w niej na śmierć bankiera, wyszła za hrabiego Wolf-Metternich. Chciała być hrabiną, za każdą cenę hrabiną. Przysięgnęła tedy oczy na to, że hrabia jest od niej co najmniej — bładym grzeźni — o dziesięć lat młodszym. Nie zważała i na to, że ten dwudziestoceteroletni hrabia, odrzucony przez rodzinę, nie ma ani helera majątku. Oszczędności z dawnych lat i rozgłos sceniczny napawały pannę Wallentin nadzieją, że ani ona, ani hrabia małżonek nie będą cierpieć biedę. W ten sposób katastrofa. Młodego hrabiego aresztowano pod zarzutem zawodowego szulerowania w karty i oszustw. Nado wyszły na jaw dwie krocioła. Jeżeli się uda nawet uratować hrabiego przed kryminalem, a więc i przed utratą tytułu, ruina majątkowa nie minie ex-panny Wallentin. Będzie musiała za zabity majątek oddać na spłatę długów mężowski.

Wiedzi, na zresztą od paru dni nowa sensacyjna aktorka, Dr. aktorka panna Maria Clemens, aktorka z teatru na Josefstadt i panna Lily de Ferron, — obecnie bez zięcia, córka generała emerytowanego von Franza — wybrały się na spacer samojazdem, powożonym przez milionera Piotra Kagana. Młodzieńcze dwadzieścioletnie w towarzystwie aż dwóch znacznie od niego starszych aktorek, stracił widocznie nie tylko serce, ale i głowę: prosił pęknięcia pneumatyki podczas podróży na Semmering przejechał go do tego stopnia, że najechał całym pędem na drzewo. Rezultatem karambola było: śmiertelne rany panny de Ferron, złamanie dwukrotnie lewej nogi panny Clemens, ciężkie poranienie palca i nie zbyt ciężkie rany pana Kagana, pochodzącego z Rosji. Cała katastrofa jest dlatego interesująca, że odwołania nagłe kursy „pedagogiczne”, urządzane przez wiele aktorek wiedeńskich dla młodzieńskich miljonierów.

Aktorki wiedeńskie rekrutują się z rozmaitych sfer towarzyskich: obok córek stróżów są córki oficerów i generałów, są córki młodziaków, jak dziesięć hrabina Wolf-Metternichowa, są córki aktorów, są córki wózków i są córki rodzin nieokreślonego zajęcia, widzących w ciele-aktorki znak tak poprawiania sobie ładu. Przedewszystkiem jest tych aktorek w Wiedniu zbyt dużo, za kilka lat będzie jeszcze więcej. Nadmierna ilość szkół teatralnych w Wiedniu — szkół zresztą bardzo dobrych — produkuje stanowczo zbyt wielką ilość aktorek w stosunku do potrzeb teatrów wiedeńskich i austro-niemieckich. Część tych aktorek zabierają wprawdzie Niemcy. Pół tysiąca scen niemieckich potrzebuje pewnej ilości subretki i dam saloonowych wiedeńskich, poszukiwanych z racji temperamentu i fizyki, których nie dostaje aktorki północno-niemieckim. Będą co bądź atoli pozostałe w Wiedniu jeszcze cała armia aktorek bez zięcia. Przyjmują one engagement w teatrach wiedeńskich bez zięcia, byle tylko mieć możność zjawiania się na scenie. A zjawiają się w toatach najmłodniejszych, w fotkach najdroższych, kapeluszach o rozmiarach gigantycznych, obwieszane drogiemi kamieniami niepojędzonej wartości.

Wiedzi niechodzą za miasto skromne — w porównaniu do Paryża, lub Warszawy... Ale pozory mają.

Kto zna historię bohaterki poprzedniej generacji aktorek wiedeńskich, jak sławne panny Wolter, Papi Gallmeister, Mary Geisinger, kto wie, w jaki sposób powstawały rocznie palacyski, tonące w zieleni ogrodów na przedmieściach wiedeńskich, należące do gwiazd sceniczych nawet trzecieordynów, kto miał sposobność przegladania rachunków jubilejskich, posyłanych około świąt Bożego Narodzenia rozmaitym bogatym Wiedeńczykom, poruszającym się chętnie w sferach teatralnych, ten przynajmniej, że Wiedni wcale nie jest miastem cnoty, choć niby wcale nie kładzie spód i zrywa się o świecie. Szampańska pija w Wiedniu stosunkowo nie mniej niż w Paryżu, brylantowy kupie w Wiedniu nieporównanie więcej, niż w grodzie Syrenim. Ale Wiedni lubi zachowywać

pozory; nad modrym Dunajem wesołość nawet, gdy przekracza prógi mieszkanka tej albo owej pulchnej, różowej i śmiechliwej aktorki, wzdłuż na siebie masę obłędnego akromisliwista. Wiedeńscy lubi się bawić w towarzyszy kobiecie, lubi grzeszyć, ale nie ma na to przy fantazy i na tyle odwagi, by się do tego przystać.

Trzeba dopiero pęknięcia pneumatyki i rozbięcia trzech czasek ludzkich, aby się dowiedziało, że aktorki wiedeńskie nie bawia się samotnie.

Ze świata.

Sprawa p. Breitera. Dzienniki wiedeńskie donoszą, że skutkiem listu p. Breitera, wymierzonego przeciw prezydentowi Izby drogi Pattaiowi i naczelnikowi sądu honorowego posłowi Muhlwertowi z racji wyroku sądu, uznającego posła Breitera za niehonorowego, zabierze w izbie głos pos. Muhlwert. Zaużytkuje on w ten przemówienie dokumenty, które nie były przedłożone sądowi.

Pracuje palenisko ogium. Z Pekinu donoszą, że komisja państwowa wypracowała memoriał, domagający się zaprowadzenia najostrożniejszych kar, z wyjątkiem kary śmierci, na palenicy ogium i na tych, którzy ogium sprzedają. Nadto ogłoszone będą nagrody za wykrycie przestępstw.

Krwawa demonstracja studencka w Rosji. W uzupełnieniu wczorajszego telegramu donoszą jeszcze z Odessy: We wczorajszym wieczur niedozwolony przez władze wzięto udział 270 studentów między nimi 16 członków stowarzyszenia akademickiego. Kłose bardzo surowo sprzeciwia się mieszaniciu się studentów do polityki. Zwołani przyjeźli ich wielkim hałasem, ktoś dał strzał w powietrze. Ponieważ studenci nie uczynili żadnej wezwania reprezentanta władzy uniwersyteckiej i nie rozeszli się, wezwano policję. Gdy szef policyi wszedł do sni, powitano go gromem wystrzałów, wskutek czego zarzą policyi zaczął dać ognia. Gdy policyja dała salwę, studenci przestali strzelać. — Jeden student jest śmiertelnie ranny, dwóch lekko. Portyer uniwersytetu również ranny, z policyi 7 odniosło rany. 235 studentów aresztowano.

Żelazki kobiety w koszu. Z Wiednia telefonia: W sieni jednego z domów w XIX. dzielnicy Wiednia znaleziono w koszu na białe pokalkowane zwłoki kobiety. Na ślad mordercy dotąd nie natrafiono.

Demonstracje burzów. Z Gracj donoszą: We środę podczas przedstawienia opery Nongeta „Qno vadis” w teatrze studenci, studenci niemieckojęzyczni urządzili demonstrację przeciw sztuce. Studenci zaczęli przerażać gwizdów. Publiczność obrażona tem, urządziła kontredemonstrację, oklaskując burzliwie artystów. Po przedstawieniu studenci zebrał się przed teatrem, chcąc wygłaszać artystów. Jeden z artystów wypowiedział słownego studenta, co publiczność przyjęła oklaskami.

Doży Dadi. Ebo de Paris donosi: Znaną śpiewaczkę Gaby Desis, kochanką księcia polskiego Mangela polecała samobójstwo. **Tarnowski.** „Berl. Mittagzeitg.” donosi z Węgry: Stan hr. Tarnowski tak się pogorszył, że zaopatrzone go już sakramentami.

Musset a młodzież polska. Tygodnik paryski „L'Opinion”, zwrócił się z powodu setnej rocznicy urodzin Musseta, do kół literackich i młodzieży rozmaitych narodów z zapytaniem, czy w ich literaturze zaznaczyły się wpływy Musseta, czy dzieła jego są jeszcze czytane i jakie jest stanowisko dzisiejszej młodzieży wobec tego, którego nazwano „poetą młodzieży i zakochanych”.

Wynik ankiety jest zupełnie ujemny. Z odpowiedzi nadesłanych z Belgii, Holandii, Włoch, Szwajcarii, Hiszpanii, Czech, Polski, Anglii i krajów Skandynawskich, wynika, że wielbion w połowie wieku XIX poeta pozostawił tylko piazczące ślady swych wpływów w literaturze narodów europejskich i że dla szerokiego ogółu nie jest on już niczem więcej, jak tylko „głosem niezawisłości”.

Z tym ogólnym wynikiem ankiety harmonizuje zupełnie odpowiedź, nadesłana ze Lwowa przez dr Lesława Węgrzynowskiego, prezesa „Ognia”. Związku towarzyszą Akademickim. P. W. stwierdza, że wkrótce Musseta w literaturze polskiej i znajomości jego utworów, nie są wcale wielkie.

„A jaka tego jest przyczyna? Jest nią przede wszystkim nasze teraźniejsze położenie polityczne, które nie pozwala naszej młodzieży na szczególne rozkoszowanie się pięknością poezji obcej... Twarde i trudne warunki, w których żyje, wytworzyły też i nie upodobanie poezji heroiczej i eskap. Literatura sentymentalna nie podoba jej się, cierpienia osobiste, zawody sercowe nie zdolają jej już wzruszyć”.

Nie inaczej zresztą jest u innych narodów europejskich. Z rezygnacją stwierdza „L'Opinion”, że ankietę tyle przynajmniej wykazała, że „narodom obcym dziś już nie potrzeba, jak niegdyś, naszej uczciwości”.

Wielki tear dla żydów. W tych dniach odbyło

się w Warszawie zebranie żydowskich działaczy „narodowych” którzy postanowili wybudować „Wielki teatr żydowski” na wzór największych gmachów teatralnych w Europie. W tym celu postanowiono założyć Towarzystwo komandytowe celem zebrania odpowiedniego kapitału.

Proces w sprawie Zakładu wychowawczego w Międzyrzeczku. Kierownik Zakładu pastorałowi Breithauptowi i jego pomocnikom toczy się od trzech dni w Berlinie. Oskarżenie zarząca Breithauptowi, że zneutralizował w nieludzi sposób nad wychowankami. Pastor Breithaupt liczy 33 lat, służył początkowo w wojsku, chcąc się poświęcić karierze wojskowej; z powodu słabego zdrowia porucił wojsko i nastąpił był agronomem, a w końcu przeszedł się na studium teologii. Jako kierownik Zakładu prowadził ostrą dyscyplinę. — Bił, kazał bić i więził wychowanków. — Jak już stwierdzono, bito za drobne przewinienia aż do krwi, również zamknięto od czasu do czasu niesfornych w lochu podziemiem, zakutych w kajdany bez zastosowania wszelkich przepisów higienicznych. — Proces potrwa prawdopodobnie czas dłuższy.

Kłown i lekarz. Rzecz dzieje się w gabinecie jednego z lekarzy londyńskich. Osoby działające: lekarz i pacjent jego. Pacjent, robiący wrażenie człowieka najzwyklejszego, przegubłego, skarzy się lekarzowi: „Cierpie na straszną melancholię. — Pomimo wszelkich wysiłków z mojej strony, nie opuszcza mnie myśl popienienia samobójstwa. Błagam doktora, niech mi doktor pomoże”. Lekarz bada pacjenta starannie i dowiaduje się prztem, że chory radził się już wielu innych lekarzy i przeprowadzał najrozmaitsze kuracje. Doszedłszy wobec tego do wniosku, że nie pomogą to żadne pigułki lub proszki, lekarz usiłuje wypłynąć na pacjenta psychicznie. „Wie pan co — powiada — panu potrzeba rozrywkę, dużo rozrywkę. Oto np. doprowadzić domo mego, znajdę się w wielkim cyrku. Występie tam kłown nadzwyczajny. Szalony humor jego porwa ludzi najmłodniejszych. Ja sam cierpię właściwie także czasem na melancholię. Idź wówczas do cyrku i jak tylko spojrze na owego kłowna, namiętne znikają, śmieje się do lez”. Pacjent spojrzał rozpacziwie na lekarza i szepnął: „Ten kłown — to ja!” Następnego dnia znaleziono kłowna wiszącą we własnym mieszkaniu.

O calus. W Szegedynie na Węgrzech rozegrała się w tych dniach niezwykle sensacyjna gra. Oto profesor tamtejszej wyższej szkoły żeńskiej, p. Edmund Bakos, pocował na kortyzur najpiękniejszą uczennicę szkoły, 15-letnią panię, w chwili, gdy znaleźli się sami na kortyzurze.

Rodzice panielki, dowiedziawszy się o fakcie, zawiadomili o tem ministeryum oświaty.

Na polecenie ministra wytoczono śledztwo dyscyplinarne prof. Bakosowi i dyrektorowi Zakładu drogi Zimmerowi. Prof. Bakosa, przeniesiono za karę — przy uwzględnieniu łagodzących okoliczności — do szkoły realnej w Temeswarze. — Również dyrektora Zimmera przeniesiono w drodze dyscyplinarnej do innej szkoły za niedostateczny dozór nad zakładem.

Jak w wiekach średnich. Dzieje się w naszym dwudziestym wieku, fakt, jakie, zdawałoby się, możliwe było chyba w wiekach średnich.

Dzień 3-go hm. szpital św. Wincentego w Lublinie otrzymał z Tomaszowa Lubelskiego pakę, w której wnętrzu była umieszczona umysłowa chora B. N., cierpiąca na rozstrój nerwowy od 1908 roku. Chorą przewieziono do szpitala w zabitej pake, podobnej do klatki na ptactwo, w pozie idącej. Barbarzyństwo to popełnił magistrat miasta Tomaszowa Lubelskiego. Dodac należy, że w ten sposób „wyeksponowano” chorą podczas mrozu i śnieżnej zawieli, w letnim ubranie.

Donoszą o tem. Ziemia „Lubelska” słaszną czyni uwagę: „Wiemy, że w ten sposób wysyła się kury, kaczki i gęsi i t. p. przed mrozem zabezpiecza je każdy ludzki gospodarz, ale człowiekowi i do tego choremu, chyba należy się gorliwsza opieka”.

Szpital św. Wincentego zwrócił się z prośbą do gubernatora o ukaranie winnych za nieludzkość.

Gatrznie z automatem. (Patrz ilustrację). Przed jedną z restauracji przy ulicy Praterstrasse w Wiedniu zdarzył się onegdaj tragicomiczny wypadek. Przy wejściu do restauracji znajduje się obok wielu innych automatów także amorykafiki elektryczny „automat do czyszczenia butów”, który po wrzuceniu do specjalnego otworu 10-halerzówki, rozpoczyna swoją czynność. Aby jednak automat funkcjonował należycie, musi się potępować ściśle według wskazań, wypisanych na nim. Nie uczynił tego jeden z przechodzących, pewien młody człowiek, to też znalazł się w bardzo przykrej dla siebie sytuacji. Po wrzuceniu 10-halerzówki do otworu, ściekały mu nagle ściekały nogę, jakby zlepane kleścem. Próbował siłą uwolnić nogę z nieczekiwanego ściąski, ale na próżno. Wpadł więc do wody, przystąpił, ażeby, że koło niego przystawali liczni przechodnie,

ciejąc się z jego przygody. Począł więc tem gwałtowniej szamotać się, rzucać, aż w końcu tak zmęczył się, że musiano mu przynieść stołek, na którym usiadł i odpoczął. Wtedy dopiero otwarto automat, przetrwano prąd i w ten sposób uwolniono go z „nowoczesnej niewoli”. Na widok zbliżającego się człowieka ten tragicomiczny wypadek, przybiegli także policjanci, ale w tej chwili, kiedy obwołano i pomoc jego była już zbędna. Młody człowiek kłnął nowoczesne wynalazki, poszedł dalej w nieczyszczonej butach, a przygodni widze nie uwabwający się wesoło cudem kosztem, rozzezieli się.

Z kraju.

Próba bandytyzmu w Kętach.

Napad z rewolwerem na kiedza.

Dnia 20 grudnia odbył się w Kętach pogrzeb 4 p. Zajączka, powazanego obywatela, brata szanownego fabrykanta. Kondikt prowadził 4c diakon W. Warmuz, który wróciwszy po pogrzebie na planie, bawił sam w swym mieszkaniu, położonym na 1 piętrze. O g. 5 1/2 wieczorem ktoś do drzwi zapukał i za chwilę wtargnął do pokoju młody człowiek i trzymając w ręku rewolwer, krzyknął: „Ani słowa! W. Warmuz młody podeszedł wieku, nie stracił na chwilę przytomności, cofnął się w głąb pokoju i zaczął wołać o pomoc. Strupiony ten napastnik wypadł z pokoju, a za nim drugi, który stał przy schodach na dole i pilnował wejścia. Nim służba zbiegła się bandy, korytarzając z kłótni przy kosiście, umknął, jak domownicy zauważyli, gwałtem w stronę Olszowic. Zauważono policyję i żandarmery, która poszukiwała zbiegów. K. kanonik Warmuz cieszy się niezwykłym poważaniem, wypadek ten więc wywołał w mieście tem silniejsze wrażenie.

Skawina. (Bał na dochód sadzenia drzewek owocowych). Staraniem „Towarzystwa miłośników drzewek” odbędzie się dnia 7 stycznia w salach miejscowego „Sokoła” bal na dochód sadzenia drzewek owocowych. — Piękna ta myśl rzuczona przez burmistrza Kutelskiego, znalazła odzew u mieszkańców miasta i okolicy, którzy gorąco poparli piękno i to słowem, skierowane celem wysadzenia dróg publicznych w obrębie miasta drzewkami owocowymi. Fakt ten przyczyni się niemniej do upiększenia i kulturalnego wyglądu miasta.

Komitet miejscowy nie wątpi, że poparcie swych celów znajdzie, a panom zdradza się tajemnicę, że muzyka 56 p. pod osobistym kierownictwem kapelmistrza skłóci bardzo coś zimowa. Zaproszenia wydaje „Komitet sadzenia drzewek owocowych”. Takż adres pocztowy.

Karaciele śnieg w Zakopanem! We wtorek spadł obfity śnieg i pokrył Zakopanę warstwą 50-60 cm. grubą. Temperatura +10°C pogodziła piękna, słoneczna, w powietrzu czuła zapała. Śnieg na wyborną. Warunki śniegowe dla nart niezwykle pomyślne.

Bunt więźniów w Winińcu. Z Winińca donoszą nam: Śledztwo prowadzone jest w dalszym ciągu. Dotychczasowe dochodzenia, jak słychać, wykazały, że bunt był dawno przygotowywany pomiędzy 50 cioma więźniami, pochodzącymi z Królestwa polskiego. Pogłoski, jakoby przyczyna buntu był zbyt zły więzień nieprawdą, bo zbuntowanemu chodzilo jedynie o wydatowanie się na wolność. Wiedzą oni bowiem dobrze, że po odsiedzeniu kary w Winińcu będą odstawieni do granicy rosyjskiej i oddani w ręce władz tamtejszych, które pociągną ich do odpowiedzialności za różne zbrodnie, popełnione na terenie Królestwa. — Wielu z nich podziurzyliż ten jest o bandyckiej napaści.

Plan ocieczki z Winińca obmyślił Duszyński i Łata. Więźniowie porozumiewali się od dłuższego czasu i jako dzień buntu naznaczono niedzielę. Podczas nabożeństwa w kaplicy więziennej mieli skreślać dorozów (jest ich niedostateczna liczba). O następnym gromadzie ciche, nikt nie mógł się pogodzić w brzo z magazyń w więzieniu. Na wypadek, gdyby nieciekło chciało im wojsko udaremnić, postanowili stawiać opór z bronią w ręku. Na kilka jednak dni przed niedzielą przyszło do nieporozumienia pomiędzy więźniami i dlatego część z nich rozpoczęła awantury w sobotę. — To zdradziło ich i udaremniło im wykonanie planu.

Po przeprowadzeniu śledztwa prokuratora państwa ma odstąpić tę sprawę sądowi karnemu w Krakowie.

Co słyszał w mieście?

Numer gwiazdkowy „Nowin” wydłże w sebecie w polodzie. Zwracamy uwagę naszym Szan. Czytelnikom na prowincji, że wobec wczesnej wysyłki numer gwiazdkowy prawie wszędzie na prowincji już w sobotę gwałtownie będzie mógł być kupowany. — Numer gwiazdkowy „Nowin” wydłże w sebecie objętości, z kilkoma ilustracjami a prospektem etc. Cena

Zmiana firmy

Największe skład przybory w szatkościelnych

Zmiana firmy

artykułów dewocyjnych — poleca po najtańszych cenach:

KONSTANTY WITKOWSKI KARDAS

przedtem — ST. PRZYBYLSKI

KRAKÓW, Rynek główny, Linia A-B L. 46G.

62

